

Καὶ τοσαύτη ήν ἡ ἔνεκα τῶν περιστάσεων ἐπί τινας χρόνον παραμέλησις τῆς ἐθνικῆς γλώσσης, ἵδιας εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, διόπου σήμερον ἐπιμελέστατα καλλιεργεῖται, ως ἀποδεικνύουσιν ἐν ἄλλοις καὶ τὰ τοῦ Π. Ματαράγκα λίαν καλλιεπῆ ποιήματα, ώστε ἄνδρες ἔξιόν του εὐφυῖας, διὰ σπουνίων ποιητικῶν δώρων πεπροικισμένοι, τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς τοπικῆς διαλέκτου τοῦ ὄχλου πρὸς ἔκφρασιν τῶν εὐγενῶν τῆς Μούσης αὐτῶν ἐμπνεύσεων. συνορῶντες, κατέφευγον εἰς γλώσσας ξένας, ως ὁ Φρανσισκός ἐτίμησε τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν διὰ τῶν «μνημάτων» καὶ ἄλλων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων· καὶ ὁ Τερτσέτης δ' ἐποίησεν ἀριστα δράματα, πλὴν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ἰταλικά. Γαλλικὰ δ' ἔξαιρετα δράματα εἰς στίχους οὐχὶ ἀναξίους τῶν κλασσικῶν τῆς Γαλλίας ποιητῶν, συνέταξεν δὲν Γαλλίᾳ τραφεὶς Κρής Παρώδης, διδαχθέντα καὶ ἐπικροτηθέντα εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐν Παρισίοις. Γαλλιστὶ δὲ δράματα ἐποίησε καὶ ἡ ἔξι Ἡπείρου Καπάλη, καὶ Γερμανικὰ ὁ καὶ διὰ τῶν ἑλληνικῶν του ἔργων διαχρινόμενος Ι. Περβάνογλος.

